

enmig d'un cel tímid—per la seva esveltesa, els Pics de Fontargento i Sisca; a ponent, al lluny, esfumats, els cims del Pallars i també la Pica d'Estats i el Montcalm, i més a la vora el cercle dels Pessons i la cresta ardida que li fa de corona. Al S i a l'E. una legió de núvols i bromes, balancejant-se a l'espectativa, només deixen veure una uniforme grisor.

Regirem el padró i obrim la capsa metàl·lica. Signem. Registrem una ascensió (d'aquest hivern) molt interessant: la primera hivernenca de l'aresta NO. portada a cap per una caravana formada pel consoci del C. E. de Catalunya, Menéndez, i uns companys (del C. A. Francès i C. A. Suís). Aquesta aresta NO. es destaca enmig de l'estimball impressionant que dona a la vall d'Envalira. Sota de la timba comencen dolços pendents, esquiables, que en pocs minuts ens portarien al Xalet d'Envalira (de l'Esquí Club d'Andorra) de recent construcció, i seguint avall, a Soldeu, que distingim d'una manera confusa.

Fem via, seguint les petjades de la pujada, vers la bretxa i el cim S. d'Envalira, on recollim motxilles i esquís. A la una iniciem la devallada, encara amb crampons, per uns pendents intensament glaçats, al llarg de l'aresta SE. (per on passa la ratlla fronterera franco-andorrana) que es dirigeix a la Portella Blanca d'Andorra. Ben aviat som presoners d'una espessa boira i ens veiem obligats a utilitzar la brúixola. La neu, esdevinguda normal, permet fer ús dels esquís, però la forta inclinació i la manca de visualitat ens fan evolucionar, brúixola a la mà, en posició de «stembogen», amb molta prudència.

Més avall, en augmentar la inclinació de l'aresta i en convertir-se en una estreta cresteria rocosa, fàcil i plaent, som obligats a prodigar, amb els esquís a coll, unes quantes acrobàcies. La boira, empesa per un vent briós del S., ens abandona definitivament quan arribem a un collet, veí de la Portella d'Andorra.

Decidim baixar pel dret del vessant de la Llosa i ho fem a peu i quelcom separats, en els primers pendents, propicis a una allau. A les dues podem calçarnos els esquís, disposats a escometre una baixada que ha de durar fins els Esparvers. Animats per un cel rialler que ha succeït a la grisor i al dubte del matí, sota l'excitació sedant del vent — refrescador del rostre i de la pell que les sagetes d'un sol rabiós colpeixen — ens llancem al descens, vertiginós. De primer, ens cal girar i esbiaixar continuament car la baixada és molt sobtada. Amb una habilitat que ens és desconeguda, els esquís escometen tot de viratges audaçs, talment freturosos de girar sense cessar; dibuixen, amb elegància, corbes i filigranes i solquen veloços la neu—ocells en l'espai—deixant endarrera una trajectòria impecable i uns núvols de pols.

Semblen incansables, les fustes gràcils, en festejar a la superfície gelada, enjogassades que són en traçar-hi rastres ondulats, abundants de delicadesa; però quan uns pendents brillants, més suaus, que tenim a davant, ens ofereixen la temptadora laminadura d'una baixada directa, els esquís deturen en sec llurs evolucions, atrets pel plaer i la delícia de la velocitat.

I és entusiasmats, en plena eufòria, que ens tirem pel dret en un descens foll, sumits en la borratxera de neu...

En 20 minuts arribem a la cabana (2'20 del migdia) sense haver caigut un sol cop, després de l'esquiada més agradable que recordem.